

jezikom zoprna, kar nam bogati in izobraženi slovanski jeziki Rusov, Čehov in Hrvatov kažejo, kakor tudi naše slovansko čustvo.

To so moje opazke k posameznim izrazom in v obče. Če je tedaj kdo v meni slovenskega „purista“ razodel, hvala mu! Samo mi je žal, da te slave prejeti ne morem, ker sem le take izraze porabil, ki so jih že drugi pred mano pisali. Ako pa ti niso „Novicam“ všeč, žalostna jim majka! Jaz gotovo nisem tega zakrivil.

V Kranji 10. avgusta 1866.

Janko Pajk.

Dostavek vredništva. „Obrana“ pričujoča kaže, da je častiti gospod profesor svoje razloge imel za poslovenjene tehnične izraze; al o tem nikakor nismo dvomili. „Novice“ so le pri tej priliki ponovile svoj svet, svojo željo, naj bi Slovenci (pa tudi vsi Slovani) obdržali izraze, ki jih vès učeni svet, Francoz in Anglež, Talijan in Nemec itd. rabi. Te želje po ugodni priliki izrekati, vendar gospod profesor ne bo branil „Novicam“, ki se za jezik slovenski trudijo mnogo let? Pa tudi slovníkarji, naj so slovenski ali hrvaški, česki, poljski itd., nam ne bodo za zeló vzeli, ako po temeljitih razlogih rečemo, da „ne prisegamo na njih besede.“ Saj smo tudi mi zlasti v zdravniških imenih v Cigaletov slovník marsiktero besedo dali in gospod Cigalé dobro vé, kako dolgo smo se razgovarjali o marsikteri — potem pa vzeli tako, ki se nam je najboljša zdela; — da je dovršena, nikjer ni rečeno. In tako nam tudi drugi slovníki nikakor niso avtoritete, in da nam ne morejo biti, kaže nam Mažuraničev nem. hrv. slovar, ki na pr. „Nerve“ imenuje tudi žila, kaže nam Frölichov nem. ilir. rukoslovník, ki „Nerve“ imenuje čutilo, žila, Konečnyev, ki ga zove žilna, čilna, nerv itd. Tù se nam še najbolje dopada Mrongoviusov niem. polski slovník, da saj na prvo mesto stavi poljski „nerv“ in odbija suchožyla, eigentl. Sehne. Da pod živec vse lahko spada, kar je živo, to pač vsak na prvi pogled vidi; saj živí tudi krvina in vsaka druga žila, kost, miškul, kri itd. Če je za ktero nemško besedo „živec“ dober, dober je za splošni pomen „Lebensgeist“ ali kaj takega. Sicer pa gosp. profesorja prosimo, naj nam ne očituje neslednosti zastran čutnice; mi je nismo pridržali, temuč le rekli: bila bi — —! „Nerv“ naj ostane „nerv“, to je naša beseda; ako pa je treba razločevati med Empfindungsnerv in Bewegungsnerv, moramo za ti besedi dodajati adjektiv ali pa vse skupaj izraziti z eno besedo. — Da tudi „Novice“ vejo razloček med „Genius“ und „Genie“, jim bo menda tudi gospod profesor sam pri-trdil, in ko so pisale genij ali ženij, so pisali to tistim, ki ne umejo francoski izgovarjati. Da „Novice“ ne prisegajo na besede slovníkarske, imajo tudi o tej besedi svoj razlog: Mazuranič imenuje „Genie“ um, razum, talent, genij, Frölich prirodni dar, velikoumnost, Janežič bistroum, prirojeni um, Mongrovius duh, dowcip, Konečný důwtip, wele duch itd. Al „grosser Verstand“ še ni ženij: ženij je še več, kar popolnoma le beseda ženij izrazuje. Kar se tiče anatomskega izraza „Intercostalnerve“, mislimo, da je to stvar, ki naj jo gosp. profesor anatomom v razsodbo prepušča, ker simpatični ali veliki medreberni nerv razdeluje toliko in tako važnih vej, da mu beseda strogo mora ostati kakor je latinska. Vsak svoje najbolje vé. V kontekstu profesorjevem se nismo spotikali nad „želodčnim živcem“, ker tudi želodec dobiva od simpatičnega nerva vejo; al da bi se „Intercostalnerve“ prestavljal z želodčnim, tega pa nikakor ne! Nasvetovani miškul prosimo naj se bere miškul; tiskarni pregrešek je. Konečno tedaj ečemo le to, da nismo rekli, da bi se ne smelo na-

mesti „psihologije“ reči „dušeslovje“ ali da so vsi slovenski izrazi napačni. Le ta svet (ne ukáz) ponavljamo ne samo g. profesorju, ampak vsem pisateljem slovenskim: Ne bodimo presilni puristi, to je, tehnično besedo, ki jo (večidel po latinščini) rabi Francoz, Anglež, Talijan, Nemec, rabimo tudi mi Slovani! Tako bomo sebi in drugim razumljivi.

Dve tri opombice

zastran slovenske terminologije, katero naš sloveči pisatelj gosp. Erjavac po „Glasniku“ oznanja za mineralogijo. — Močno je razveselila vsacega Slovenca novica Glasnikova, da je gosp. Erjavac, vès mož za to težko delo, spisal slovensko mineralogijo, ter da dobimo tudi ta del prirodopisa. Ker pa želi zvedeti, predno pojde delo pod tisk, kako sodbo o terminologiji, naj mu po „Novicah“ izročim nekatere pozdevke v prevdarek, ne bi li s tem spomnil in spodbodel umnejše, da bi z izdatnejšim svetom svojim pritegnili zaslužnemu obdelovalcu te pretrde celine. Pred vsem moram pohvaliti g. Erjavca za to, da slovenskemu grlu priležne vsej Evropi znane izraze postavlja na prvo mesto ter sem prav teh misli, ktere so na to stran ni davno izgovorile tudi „Novice.“ Še več. Če zraven takega občno-znanega izraza ni najti dobre slovenske besede, ostanimo pri samej tujki. Pišimo na pr. kristal, ker iz slovarjev (zlasti Miklošičevega) ni jasno, ali se mora po slovensko pisati golot (gen. m.) ali pa morda glat (kakor so Čehi jeli pisati = hlat, drže golot za rusizem, kakor je molot za mlat, in res se iz Mikl. slov. dade trditi eno in drugo). Ravno tako bi jaz pisal le: granit, ne žula („Glasnik“ ima tù pomotno žala), in pa gnajs, ne rula, kakor so oboje sedanji Čehi jeli pisati brez trdnega razloga. (Glej „Jungmanov slovník.“) Namesti: trapéc pisal bi jaz: trapéz. Sokladen, raziden (bolje že: razhoden) bode javalne potrdila slovníca. Prilogi: kovinji, kremenji, ne zdé se mi pravilni (Glej Janež. Slovn., po kateri končnica: **ji** pri-rašča živalskim imenom); tako tudi ne: steklova (sijajnost), ker se od imen srednjega spóla, če niso živalska, ne delajo taki prilogi. Namesti bisero va utegnili bi bolje biti biserna (sijajnost). Kovno (lice, metall. Aussehen) ne sklada se dobro z drugim, slovenščini res znanim prilogom, namreč koven, hãmerbar. Samoter za einfach ne vem, če je dobro, ker bi se ta prilog utegnil bolje rabiti za sporadisch. Svitoglavec namesti priloga Svitoglav.

Cigale.

Domače stvari.

Izhod na Triglav.

Z gosp. profesorjem Francetom Globočnik-om iz Ljubljane sva se zmenila, da v sredo 1. avgusta popoldne iz Kranja nastopiva pot na Triglav. Prišel pa je profesor še le drugi dan v četrtek ob pol petih popoldne. Stopivši v štacuno našo reče: „tukaj sem, idiva!“ Po kratkem premisliku odgovorim: „Dobro! idiva!“ Bil je po naključbi v štacuni tudi en Oger, agent avstrijskega Gresham-a, g. Rosner. Tudi on pravi, da hoče z nama na velikána. In komaj je ura pet odbila, že se drdramo proti bleškemu jezeru, kjer smo v gostilnici Malnerjevi prenočili. Globočnik je imel s seboj popis Triglava od gosp. dr. H. Coste; dá ga Rosnerju, naj ga v postelji na glas bere. Do malega Triglava je mirno bral, al naprej se mu ustavlja beseda, ponehuje, z glavo kima, dvoumi, da bukve morebiti resnice ne govoré, in večkrat pravi: „wenn schon mali so schlimm

ist, was wird erst der v eliki machen.“ Tako je bral naprej, da smo vsi zaspali.

V petek zjutraj vstanemo ob 4. uri in se odpeljemo v Bistrico do Mavri a, pri katerem smo zajtrkovali in potem čez goro v Srednjo vas se podali. V gostilnici pri  estu smo pra ali po vodniku Jožefu  estu, pa izvedeli smo, da je v Rovtah. Najeli smo njegovo hčer Rozalo in gostilni arjevo deklo Mino, ki ste nabasali naša odvečna oblačila, pijačo in jedila, in tako smo ob 11. dopoldne odrinili iz Srednje vasi na hrib. Kmalu medpotoma srečamo Jožeta  esta. Koj je pripravljen, da nam hoče vodnik biti; samo da je  e po pu sko domu skočil. Pri prvi ko i počakamo starega  esta, in Rozala je šla  e po mladega Lorenca. Oba kmalu prideta. Mi pa smo med tem časom pili sladko mleko pa siratko jedli. Od tod sta oče in sin nosila naše blago; šli smo čez hribe in doline, in prišli smo prav trudni ob 1/2 8. zvečer na Belo Polje.

Predno se v Belo Polje navzdol gr e, štrli velik n od tal v višavo, kakor da bi bil z nebom zvezan — t  je najlepši pogled Triglava! Omeniti  e moram, da predno v dolino pride , mora   e kake tri se nje snega pregaziti, čeravno ta ni bil prvi. Ko v  imnovo ko o pridemo, smo odločili; Šimen nam ponudi sladkega mleka, Rozner pa jez sva ga pila, Globočnik je pa bil nevoljen, da tukaj tudi kislega mleka ne dobi; al odv rnili so mu, da se mleko t  zavoljo mrzlot ne izkisa.  imna potem popra amo: kaj nam bo za večerjo napravil? „Grem koj tur i ne moke iskati — pravi — bodo pa žganci z mlekom.“ In iz 5 grl zadonijo mu dobro-klici! Med tem, ko so se žganci kuhali, greva z Rosnerjem na travo počivat, in videla sva, kako dekleta krave molzejo na planini. Goveje živine je t  kakih 150 repov bilo z veliko trumo k z in enim konjem; vsa živina, kadar dežja ni, prenočuje pod milim nebom. Po večerji — ob 9. uri — je Globočnik na tisto stran, po kateri smo gori prišli, visoko na skali dva raketeljna izpustil, ktera pa se gotovo nista videla ondi, kamor sta bila namenjena v znamenje, da smo tukaj.  ivina se je jako prestrašila in divjala okrog — gotovo štirinožnim planinskim stanovalcem raketeljni niso bili po volji!

Šimen je ta čas v ko o sen a nanosil, in potem smo se vlegli. En čas smo dobro spali; al proti jutru je bilo zelo mraz, da nas naši pla i in suknje niso dosti greli. Ob 1/2 4. sta vstala Šimen pa Jože, ter začela žgance kuhati in mleko vreti. Tudi Globočnik in jez vstaneva in se napraviva, Rosner je pa  e zvečer naročil, da njega ni treba buditi, ker on ne za milijon, tudi za celi svet na Triglav ne gr e, ter mrmra, da sva ga  e do s em zapeljala. Ko smo žgance snedli, odrinemo ob 4 1/4 uri, v soboto zjutraj, naprej. Vreme se ni ugodno kazalo; Triglav je bil v s v megli. Al le „naprej!“ je bilo najino geslo, in prekobacali smo čez kamenje in snegove, v dobri uri prav v podnožje Triglavovo. Sopet se nam odpre krasen pogled; al megla ga je  e zmirom zakrivala in  e celó na malega segala. Videli smo pri pol višavi malega Triglava dve  rni vrani okoli frfrati, tri bele jerebice (Schneeh hner) pa so ob prednjem ohribji letale. To je bilo vse, kar smo živega videli. — Začelo je zdaj celó deževati, in prav mrzel veter je vlekel. Klobuke si z rutami prive eva in tako prav težko na strma „Vrata“ prilezeva. Tukaj si spočijemo in z žganjem in kruhom vsi okrepčamo. Veter čedalje huje vle e. Palice in kar je sicer potrebna — pravi Jože — morata tukaj pustiti. Jez sem ta ko in fla ko Jožetu z rame dal, in tako sva začela, jez naprej, Jože za menoj, po skalnati steni kvišku na mali Triglav plezati; vodnik gori gred  mora biti odzad; potreba je, da večkrat z rok  podpira noge. Za nama pa je bil Globočnik z Lorencem, in tako smo

z veliko težavo dospeli na mali Triglav kmalu po 7. uri. Pri neki skalnati steni smo počivali. Z žganjem se sopet pokrep amo in potem dalje podamo čez sedlo, čez ktero pa ni težavno iti in tudi ne preveč nevarno, izprva smo šli po koncu, kmalu pa jezdarimo čez ozko pot, ktera ni dolga; zdaj prihaja  irja, zdaj ožja; tudi čez majhene  pi aste skale je treba kobacati. Ako se na propade, ki so na obeh stranéh, ozira , lahko se ti v glavi zvrti; al človek  e časa nima ob sebi pogledati, ker Bogme! za vsako stopinjo, ki jo storiš, je najve e pazljivosti treba.

Naenkrat stojiva pred velikim stolpom, kateri skoraj navpik proti nebu moli. Zdaj popra am Jožeta: kodi da gori pojdemo. „Ravno po robu“ — pravi — gospod! le korajžo, vse bomo srečno prestali.“ Enmalo me je streslo; al mislil sem, ako mora biti, po robu, hajdimo po robu! Začeli smo tedaj lesti po robu do podvrha. Huda je bila. Zdaj pravi Jože: podajmo se na desno stran rob  — in ta pot do vrha je bila najnevarni a. Jože je rekel, da jo je on nedavno na el.

Ob 8 1/4 uri smo bili vsi skupaj na vrhu Triglavovem. Mrzel veter je  e zmirom pihal, vodnika nama dasta plašče, da se ogrneva. Z Globo nikom se objameva in poljubiva; s solznimi očmi se vsi na kolena v emo, Boga z molitvijo zahvalimo, da nas je srečne obvaroval. Zdaj krog sebe gledati, bilo je prvo. Kakor dalje  oči nesó, vse je ni e; samo mi, ki smo na vrhu stali, smo bili, jez za 5 čevljev, Lorenc nekoliko linij ve , o a Jože  e ve  in Globočnik blizo 6 čevljev vi i od Triglava.

Najprvo se ozremo t e, kjer je Garibaldi, proti Tirolom, in t e, kjer je  ialdini, proti Vidmu ali Benetkam; nekaj morja smo videli, Jože nam pokaže nekaj belega, rekoč, da to je Videm. Al ko bi trenil, pridrvi megla in zagrne nam laško stran.

Mangart se je prav malo iz megle kazal. Lepi pogled pa je bil na Koroško,  tajarsko, Hrvaško, in naprej, dokler oči nesó. Lepo se je videl ljubljanski grad,  marna gora, sv. Jošt, kamniško hribje, Grintovec, Stol,  rna prst z bohinjskim ohribjem je pa samo najve e robove iz megle kazala. Prav pred očmi ti stoji Dovje (Lengenfeld) pa Mojstrana. Megla je po Bohinji ni e zlezla. Hipoma se solnce prikaže in prijetna toplota nastane. Zdaj plašče na tla zme emo, se na-nje vsedemo, in vse, kar smo  e seboj imeli, smo pojedli in popili; po vsem tem pa se je smodka kaj dobro prilegla.

Na mestu, kjer je enkrat lesena piramida stala, so dilice z imeni napisane in s kamenjem obložene bile; vse smo prebrali; jez sem s svinčnikom tudi svoje na eno zapisal. Potem nam prinese Jože fla ko (buteljo) spod ene skale, v kateri je 7 listkov bilo; Globočnik je prepisal vsa imena z listkov in z dilic ter v fla ko djal vse popre jnje listke, priloži pa  e svojo fotografijo, eno svetinico pevskega društva, svoj in moj listek, pesem ( veterospev) „na Triglav“ v note stavljeno in od Valente, Vidica, Dreniga in Orela podpisano, napiše  e en majhen listek s prošnjo, naj vsak naslednik pazljivo z listki ravn , da se kaj ne izgubi in pokvari. Nabrali smo si  e kamenja v spomin in našli tudi prav na vrhu proti solncu tri ro ice: plavo, belo in rumenkasto-belo cvete e. Po vsem tem smo zmerili planjavo Triglavovega vrha, ki je 50 stopinj dolga, široka pa do dveh sežnjev, proti La kemu celó do 5 sežnjev, samo da je mo no navzdol do propada. V zahodu proti Koroškemu je ena stena viseča do propada en se enj široka, prav do vrha polna snega, tako, da se z eno nogo po snegu, z drugo po suhem lahko hodi.

Globočnik pa jez  e zapi eva na skalo z oljnato barvo svoji imeni in dan v spominek. Eno uro in 3

četrty smo bili na vrhu in se potem počasi spravili na odhod; jez in Jože sva bila sopet prva. Groza me obide pri prvi stopnji navzdol; Jože še enkrat Lovrencu priporoča pazljivost in da naj zmiraj enmalo odзад ostaja zavoljo kamenja, katero se pod nogo ruši in v globočino beži. Srečno sva prišla v sedlo. Zdaj pravi Jože, počakajva in poglejva, kaj una dva delata. Vidiva ju visoko na robu Triglava; zdelo se mi je, kakor da bi v zraku visela, in to mi je bil najbolj grozovit pogled na vsej poti. Tudi una dva sta srečno prišla do naji, in zdaj sem šel jez pa tudi Globočnik pokoncu čez celo sedlo do prostora počivališča. Na tej skali je namalal Globočnik na vrhu cesarskega orla, pod njega zapisal „slava slovenskemu Triglavu“, spodej na levi „Fr. Globočnik“, na desni „Fr. Kadilnik“, pod vsako ime pa še letopis 18⁴/₆₆.

Potem dalje koračimo, da pridemo sopet čez mali Triglav do Vrat, kjer smo sopet svoje palice in vse drugo pobrali in čez kamenje in velike kupe snega se dričali, pa srečno prišli ob $\frac{1}{2}$ 2 popoldne v Belo Polje. Šimen nam je sopet žgance z mlekom skuhal; dobro smo se najedli in napili dobre vode, plačali vse, in tako z Rosnerjem, ki je tukaj čakal, odšli in ob $\frac{1}{2}$ 8. zvečer prišli, sicer prav težko, vendar srečno, v Srednjo vas.

V gostilnici pri Šestu si damo dobro večerjo napraviti, potem pa brž v posteljo. Zmenjeni smo bili, da zgodaj vstanemo; al ni bilo mogoče; vstali smo tedaj še le ob 8. v nedeljo in ob 9. prišli do bohinjskega jezera. Tu sem nasvetoval Globočniku in Rosnerju, naj gresta k Savici; Globočnik je ubogal, Rosner pa je sopet ponovil svoj: „za celi svet ne več na hrib.“

Zapustila sva tedaj Globočnika oba in prišla ob $\frac{1}{2}$ 12. uri peš v Bistrico, kjer sva pri Mavriču kosila. Ker Rosner ni hotel, sem se jez sam odpeljal na bleško jezero; odtod pa sopet koj naprej in tako sem bil zvečer ob pol 10. uri že v Kranji.

Evo, dragi čitatelj! naše potovanje na Triglav, ki se, 9575 čevljev visok, ponosno imenuje glavarja kranjskega.

Priporočamo pa vsakemu nasledniku to-le: za vodnika Jožeta Šesta, lovca pri baronu Cojzu v Srednji vasi v Bohinji in njegovega sina Lorenca; vsak naj vzame seboj veliko žganja, najbolje je dober slivovec, precej kruha in mesa, če je tudi svinina ali pa klobase; vse je dobro, potem pa prav veliko smodek ali saj tobaka, ker možje vodniki celi dan, tudi po najnevarnejših potih, pipice v ustah drže. Močne škornje in dobro podkovane so do malega Triglava potrebne. Na malem in velikem Triglavu bi bila pa najboljši debela klopčina, zato ker manj drči.

Čvrste roké,
Dobre nogé,
Čista glava
Dospó vrh Triglava!

Na zdravje!

V Kranji 6. avgusta 1866.

France Kadilnik.

Dopisi.

Iz Dunaja 18 avg. — Povedale so že „Novice“, kaj so čenčali centralistični časniki o shodu nekterih slovanskih vodnikov na Dunaji. V poslednjem listu so pa „Novice“ že rekle, da ne verjamejo teh govoric, in pravo so povedale. Iz gotovega vira vem, da je laž, da bi oni možje nam Slovencem bili kako grupo od Kvarnarja do Predarlskega odločili, kakor so kvasili omenjeni listi. Beseda njih je bila le to, da morejo zagotoviti, da o federalistični osnovi avstrijskega cesarstva so tudi Slovenci njihovih misli; kar pa se tiče raz-

merja med Slovenci in sosednimi Nemci, to pa prepuščajo edino Slovencem, ki naj sami izreko svoje mnenje. To je jedro bilo njihovih pogovorov, ki se tičejo naših zadev.

Iz Metlike 16. avg. K. — Da tudi pri nas duh narodni vedno močnej prihaja, pokazala je „beseda“ v naši čitalnici, katero je odbor ranjenim vojakom na prid v nedeljo 8. avgusta t. l. osnoval. Če pomislimo malo število udov naše čitalnice, moramo očitno priznavati, da je bila njih radodarnost velika, kajti lep dohodek se je mogel revežem poslati. Srčno zahvalo izrekamo vsem častitim družbenikom, kakor povabljenim sosedom, kateri nam v blagi namen pomoči svoje niso odrekli. Povrni jim Bog vse stoterno! — Program besede je bil: 1. igra na glasoviru; 2. samospev „Vodniku“; 3. šaloigra „Detelja“; 4. igra na glasoviru; 5. dvospev „Brodarska“; 6. šaloigra „Strup“; 7. četvero-spev „Sablenska.“ — Bilo je vse tako dovršeno, da so nam imenitni gospodje svojo popolno zadovoljnost izrekli. Posebno pohvalo pa zaslužijo še gospodičine, ktere so pri igri tako gladko govorile in se izvrstno obnašale, da je domoljubu res srce veselja igralo. Ponášamo se res Metličani, da imamo tako vrle moči v dramatični igri, kakor v petji in na glasoviru, ki nam bodo še marsikter večer — materi Slovenii na čast — osladile.

Iz Notranjskega. — ? — 15. dne t. m. paseta v grajšinskem šneperskem gozdu dva pastirja ovce, kar prikobacá medved; na krik in vriš priteče tretji pastirski pomočnik s puško z svinčenimi šibrami nabito — in pok! se pri tej priči zgrudita dva medveda mrtva na tla; starka je tehtala čez dva centa, mlado pa 24 funtov. Ravno ta lovec je pred nekoliko leti na istem kraju medveda usmrtil. Ker je ves v lovstvu skušen, ga priporočamo vsem, ki lovca potrebujejo; domá je iz Vrem.

V Postojni. — 16. dne t. m. so se tukaj premije delile gospodarjem za dobro konjsko rejo. Pripeljali so 10 žebetnih kobilj in 10 žebíc. Ko so bile prestare ali premlade ali zavolj pomanjkanja potrebnih spričal nektare odstranjene, so prejeli sledeči gospodarji premije v cekinih in poleg cekinov še sreberno svetinjo. Za žebetne kobile (do 7 let): Tratar France iz gorenjih Jesenic na Dolenskem 10 cekinov, Leban Matevž iz Postojne 4 cek., Dolenec Bernard iz Razdrtega 4 cek., Škofic Jože iz malega Mengša na Gorenšk. 4 cek., Majdič Nace iz Cerknice 4 cek. Za triletne žebice: Kavčič Janez iz Razdrtega 8 cekinov, Petkovšek Štefan iz Bevke 4 cek., Kolenec J. iz Trstenika na Dolensk. 3 cek., Petrič Luka iz Žerovnice 3 cek.; — same svetinje so prejeli: Komar Marija iz Razdrtega, Primožič Andrej iz Grahova, Petričič Anton iz velikih Oblok. — Pri mladih žebicah se je pokazalo očitno, da se konjska reja na Notranjskem boljša; posebno Razdrčanje napredujejo; vsem pa je posebno lep izgled gosp. Jan. Kavčič.

Iz Siške. V spodnji Šiški se je pri volitvi srenjskih odbornikov izmed 123 volivcev iz 2. razreda udeležilo 15 volilcev, iz 1. pa celó le 4. En namestnik je bil le z enim glasom izvoljen!! To je prežalostna mlačnost. — V zgornji Šiški je domoljubni g. Anton vitez Gariboldi za župana voljen. Dobro!

Iz Ljubljane. Rojstni dan Njih Veličanstva pre-svitlega našega cesarja se je v saboto posebno slovesno obhajal s cerkveno svečanostjo. Opoldne je bil na čast veličastnemu godu obed pri gospodu c. kr. deželnem poglavarju.

— V seji mestnega zbora 17. dne t. m. je župan dr. Costa izročil odbornikom spomenico, ktera na drobno in jasno dokazuje, da mestno denarstvo stoji na trdnih nogah, če tudi ravno sedaj denarja na pósodo